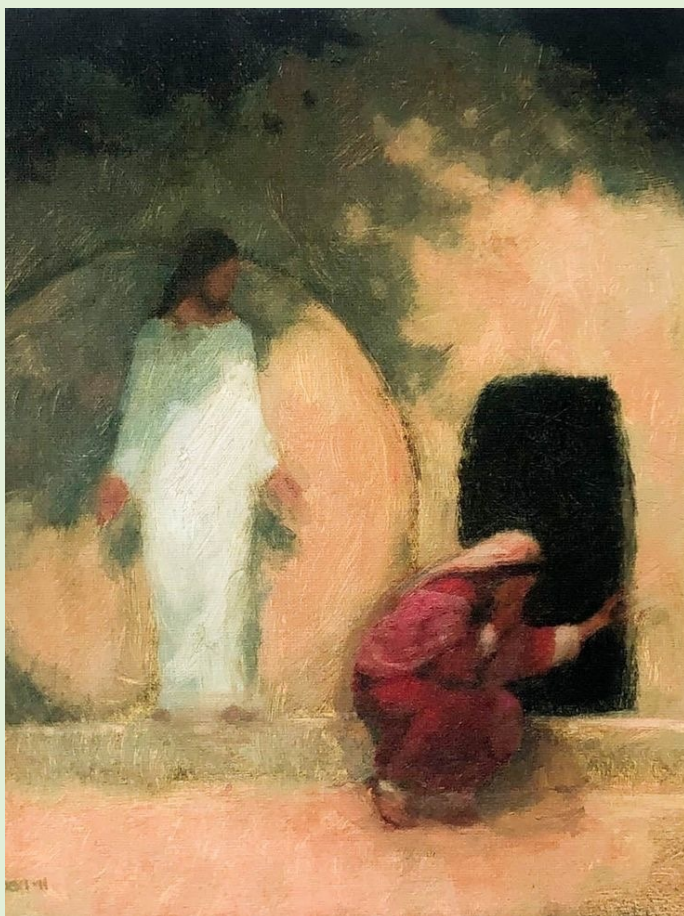


VELIKONOČNÍ DOPIS

EVANGELICKÉHO SBORU V DOBŘÍŠI A HOŘOVICÍCH

VELIKONOCE 2025



VEZMĚME VÁŽNĚ VELIKONOCE

Každá neděle, kterou slavíme, je vlastně vzpomínkou na Velikonoce a připomínkou Velikonoc. Pro křesťany je neděle prvním (ne posledním) dnem týdne, dnem vzkříšení. Velikonoce jsou svátkem a oslavou úplně nového začátku, oslavou proti rezignaci a strachu, oslavou Boha, který dává život mrtvým, který to, co není, co neexistuje, povolává k životu.

Velikonoce – a tím každá neděle – jsou oslavou Boha, který tam, kde je zdánlivě všechno u konce nebo ke konci spěje, otevírá nové dveře, nové obzory, nové možnosti, nové šance. Velikonoce nesou radostné poselství o tom, že ani smrt nemá poslední slovo a neznamena definitivní konec. Velikonoce – a tím každá neděle – jsou oslavou Boha, který tam, kde se zdá, že je už jenom smrt a za ní už nic, dává nový život, věčný život, život ve své přítomnosti.

To, že Velikonocemi začíná něco nového, ukazují i jména nedělí, které následují po Velikonocích až do Letnic:

Quasimodogeniti = znovuzrozený k nové živé naději, k naději, že nový život je možný a zrodí se; *Misericordias Domini* = o Božím milosrdenství, či lépe: o Božím srdci otevřeném pro všechny ztracené a zatoulané; *Jubilate* = jásejte, *Cantate* = zpívejte, tj. jásejte a zpívejte konečně novou píseň a zanechte naříkání, zpívejte (velikonoční) písně o životě a nechte umrlích zpěvů rezignace. *Rogate* = modlete se!; *Exaudi* = slyš mne, Bože, když se modlím, tj. modlete se v jistotě, že modlitba má smysl, že má smysl se modlit k Bohu, protože on může vzkřísit mrtvé, uzdravit nemocné, najít a zachránit ztracené, obměkčit zatvrzelé a naplnit novým životem vyhaslé.

A k Velikonocím patří Letnice, svatodušní svátky, dar Ducha svatého, jistota, že Bůh je mezi námi, s námi a při nás. Bůh nám dává svého svatého Ducha, abychom byli ujištěni a stále znovu ujišťováni, že nám řekl své veliké „ano“ a že nám on sám dává sílu postavit se čelem k novým výzvám a překročit dosavadní hranice.

Velikonoce nám říkají: Dívejte se na svět nově, novým pohledem, novými očima. Křesťanský pohled na svět i na vlastní život musí vycházet z této velikonoční a svatodušní perspektivy, tedy z jistoty, že máme Boha, který je aktivní a činný, který je dnes i zítra přítomný, který křísí mrtvé.

„Definice“ Boha v Novém zákoně po Velikonocích totiž zní: Bůh je ten, který vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista, či: Bůh je ten, který křísí mrtvé k životu. Při čtení Nového zákona nacházíme neustále znovu tuto formulaci. Kdo je Bůh, je dáno Velikonocemi, vzkříšením. Křesťanská víra, křesťanský život, křesťanský pohled na svět má v tomto Bohu vzkříšení svůj základ i svou perspektivu.

Velikonoční poselství o Bohu, který křísí mrtvé k životu je výzva; výzva, abychom se - pokud jde o někdy ne zrovna nejružovější stav našeho sboru i celé křesťanské církve, našich manželství a rodin, našich vlastních životů a vztahů, o stav celého našeho světa - nově učili věřit Bohu vzkříšení, abychom opravdu věděli, že Velký pátek a neděle vzkříšení se týká celého světa, že od Ježíšovy smrti jsou Bůh a země a lidé na ní nerozlučně spojeni.

A právě zde objevuji svou malověrnost a nedověru: když sleduji zprávy, čtu noviny a časopisy, dívám se, jak žijí lidé, dívám se na svůj sbor i rodinu, zdává se mi, jako by Velký pátek a neděle vzkříšení nikdy nebyly. A tak se musím neustále znovu učit věřit, že to, co Kristus udělal, souvisí s naším světem, se situací naší společnosti, s lidmi kolem mne, s městem, ve kterém žiji, s mým sborem, s mojí rodinou.

Bůh a lidé, Bůh a svět, Bůh a jednotlivci, Bůh a já sám patříme od Velkého pátku a Velikonoc nerozlučně k sobě. Věřit tomu a na základě toho přemýšlet a jednat, je velká výzva, kterou nám Velikonoce přinášejí. Je to veliké poznání Velikonoc. Protože se nám ale lehko ztrácí, potřebujeme si je sami pro sebe i společně ve sboru, při bohoslužbách, na biblických hodinách i při jiných setkáních nově připomínat a nově přisvojovat.

Jednou z oblastí, kde se to také učíme, je modlitba, přímelná modlitba. Když se totiž modlím za druhé lidi, za jejich situaci, starosti a problémy, když je přináším před Boha, učím se vidět je a Boha, vidět svět a Boha společně. Učím se chápat, že Velikonoce platí i pro ně, že i pro ně je zde nová naděje a nový začátek.

Velikonoce nám připomínají Kristovu velikost. Kristus překročil všechny hranice a může rozšířit i naše představy o Bohu. Náš Bůh, či lépe naše představa o Bohu, je totiž často příliš úzkoprsá, malá, nevzletná. Když ale věříme malému Bohu, bude i naše víra malá. A jak může naše malá víra někoho nadchnout, fascinovat, vdechnout mu naději? Sám na sobě pozoruji, jak často přenáším i na Boha omezenost svých možností a ztrácím odvahu žít ofenzivně, myslet s nadějí, věřit s odvahou a milovat s plným nasazením. Bůh je ale větší, neskonečně větší, než si dokážeme představit, jeho možnosti jsou neomezené.

Protože Ježíš vstal z mrtvých, protože se Bůh ve Velikonocích nově prokázal jako Stvořitel, pro kterého není *nic* nemožné, chci se také učit myslet ne na základě našich lidských možností a perspektiv, ale na základě Božích možností a perspektiv. Chci se nově učit věřit velikonočnímu Bohu, pro kterého není nic nemožné. On je moje naděje a síla.

Ať je i vaší nadějí a silou. Požehnané Velikonoce!

Michal Šourek, farář

KRISTUS BYL VZKŘÍŠEN

Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěštoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěštoval - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. Ať už tedy já, nebo oni - tak zvěstujeme a tak jste uvěřili. Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus. A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. (1. epištola Korintským 15,1–20)

